

Joaquín Romero: "O persoană cu dizabilități nu este inutilă"

Joaquín Romero suferă de scleroză multiplă și este imobilizat în scaunul cu roțile de la vârsta de 18 ani. Cu toate acestea, el nu s-a lăsat pradă pesimismului. Și nu are nicio îndoială că handicapul său este "un miracol, un dar de la Dumnezeu."

08.09.2013

Joaquín Romero a vrut să știe adevărul, atunci când i s-a pus pentru prima dată diagnosticul, în urmă cu mai bine de 20 de ani. Scleroza multiplă este o boală degenerativă incurabilă și progresivă. I-a cerut doctorului să-i explice exact la ce să se aștepte în viitor. "Vei deveni cvadriplegic, orb, mut și imobilizat la pat. Cel mai rău este însă faptul că nu există vindecare și, adesea, ceea ce începe ca o afecțiune fizică poate duce la depresie."

Joaquín are acum 41 de ani și și-a pierdut aproape complet uzul brațului stâng, vederea i s-a deteriorat și are frecvent probleme de respirație. Când și-a dat seama că nu se mai descurcă fără ajutor, a înființat împreună cu fratele său Borja o firmă, care să-i ajute pe oamenii cu dizabilități, cum este și el. Este tehnician arhitect, fratele său este inginer, și împreună au înființat

B&J Adaptations, în prezent singura companie de acest tip existentă în Spania. Prin intermediul companiei sale, Joaquín și-a făcut auzită vocea și a ajutat mulți oameni, "de la scaun cu rotile la scaun cu rotile", cum spune el.

"Un miracol și un dar de la Dumnezeu"

Aveam pe atunci 22 sau 23 de ani și îmi planificasem perfect viața: după stagiul militar urma să studiez tehnologia arhitecturii, și visam să coordonez direct ridicarea construcțiilor, de pe schele. Și îmi plăcea fotbalul. Într-o zi jucam fotbal cu prietenii mei, am fugit după minge și am tras un șut puternic, iar în clipa următoare m-am simțit de parcă tot corpul îmi era invadat de furnici; apoi am început să văd dublu.

Când neurologul mi-a spus diagnosticul, parcă mai auzisem asta

înainte. Voiam doar să-mi prescrie niște pastile și să se rezolve totul.

"Nu, nu, Joaquín, mi-a spus el. Așcleroza multiplă este incurabilă."

"Bine, atunci va trebui să trăiesc cu ea," i-am răspuns, fără să am idee cu ce mă confrunt.

"Este o boală degenerativă, progresivă. Nu o să fie un sprint, ci un maraton. Va trebui să fii bine pregătit, să-ți calculezi energia, să nu faci eforturi, ci să iei lucrurile în pași mici."

Ce ai făcut? Ce ai crezut?

Nu știam ce să cred, pe atunci; nu realizam toate implicațiile. Sunt genul de om căruia îi place să aibă totul sub control, dar de data aceasta, nu avea să fie posibil. Mulțumesc lui Dumnezeu că eram deja de câțiva ani membru al Opus Dei. Aveam astfel întotdeauna pe cineva în care să am

încredere și cu care să vorbesc despre problemele mele. Eu vorbeam și el mă asculta. Mergeam să bem un pahar pe malul mării - iubesc marea - și, cu această scuză, am ajuns să cunosc toate barurile de-a lungul coastei Barcelonei.

Nu se rezolvă orice stând de vorbă, dar devii mai obiectiv. Deseori, oamenii cu această boală ajung să fie prinși în capcana unor probleme ce pot fi rezolvate. Medicul a fost foarte clar, pentru că voiam să știu exact la ce să mă aștept. Sunt bolnav, dar nu sunt prost. Pot să ajung cvadriplegic, orb, mut și imobilizat la pat, dar cel mai rău lucru ar fi depresia provocată de suferința fizică.

Așadar, nu ți-ai permis să te lași doborât?

Sigur că nu. Și când mi-am dat seama că nu mai pot să-mi port singur de grijă, împreună cu fratele meu Borja am modificat toată casa, astfel încât

să pot controla orice din pat sau din scaunul cu roțile, ori de la computer. Așa a început firma noastră, în 30 de metri pătrați. Astăzi este singura companie din Spania care construiește, adaptează și rezolvă problemele unor persoane cu dizabilități similare. Și cea mai bună parte este că pot vorbi cu clienții mei, ca de la un scaun cu roțile la altul.

Trebuie că ai văzut multă suferință...

O doamnă mi-a telefonat odată, cerându-mi ajutorul pentru soțul său suferind. I-am spus că o să mă ocup de asta. După un timp i-am telefonat, dar mi s-a spus că nu este acolo, plecase la înmormântarea soțului... Atunci am jurat să nu mai întârziu nici măcar o secundă, ca să-i ajut pe cei care vin la mine. Câteodată vine câte un client, după un dispozitiv, și înainte să plece mă întreabă: "Dar tu, cum rezisti?"

Ce îi răspunzi? Îți poți iubi suferința?

Nu, nu pentru ea însăși. Suferința nu are niciun sens; trebuie să găsești înțelesul ascuns în spatele ei. Eu spun adevărul despre ceea ce simt și ceea ce văd. Răspund că trăiesc acum una din cele mai bune perioade din viața mea, pentru că tocmai încep să întrevăd înțelesul măreț pe care îl ascunde această boală.

Suferința este un mister, e adevărat, și nu există manual care să te învețe: numărul unu, cum să te împaci cu suferința; numărul doi, ce să faci când durează mai mult de două săptămâni... Cât de ușor ar fi dacă am ști ce avem de făcut!

Cred că Dumnezeu ne-a dat libertate ca să avem șansa să descoperim singuri înțelesul. Nu e prea plăcut, ai putea spune. Eu nu cred că lui Dumnezeu îi lipsește inteligența și intuiția: noi suntem cei care avem

problemele astea. Ar trebui să ne întrebăm de ce nu-L înțelegem, și vă încurajez să vă apropiați de El prin Sfintele Sacramente.

Și nu te plângi de nimic?

Nu. Pot să vă spun un singur lucru: chiar dacă nu am studiat teologia și, din câte știu eu, nu există nicio explicație teologică despre cum să-ți duci cu bucurie suferința... Pot să vă spun că eu am reușit să fac asta. Și nu glumesc!

În ceea ce privește sănătatea, am pierdut totul. Dar un lucru pe care nu l-am pierdut este pacea interioară, și siguranța că modul în care am ales să fac față, funcționează. Nu-mi amintesc să mă fi simțit vreodată așa de bine ca acum.

Pentru mine, pare că viața mea este un miracol, un dar de la Dumnezeu. Poate sună nebunește, dar niciun om

nu ar avea destulă imaginație ca să inventeze complexitățile prin care trec acum; numai Dumnezeu le cunoaște și ar fi putut face asta.

Ai avut vreodată un moment de disperare, tentația de a spune "destul"?

Desigur, de multe ori. Au fost momente în care am crezut că Dumnezeu m-a abandonat, sau când m-am simțit la capătul puterilor. Îmi amintesc de un client care mi-a spus că vrea să se sinucidă. I-am spus că m-am gândit și eu la asta, și chiar am pus la punct un plan amănunțit pentru a-mi pune capăt zilelor... ar fi fost atât de ușor! Dar apoi am redirectionat conversația și i-am spus: "Nu crezi că este totuși mult mai frumos să fii în viață?"

Unii spun că eutanasia ar fi o soluție

Cine spune asta? Bolnavii, sau cei care trebuie să se descurce cu bolnavii? Dacă îl iubești cu adevărat pe cel bolnav, nu poți să-l elimini pur și simplu, cu Așoluțiaμ ta. Ar fi nedrept și egoist. Aceștia trebuie să vadă că există multe opțiuni. Nu poți tranșa o problemă atât de importantă spunând pur și simplu "Îți urez o moarte ușoară." Dacă auzi că are cineva o soluție la problema ta, trebuie să descoperi în ce constă aceasta. Dacă îl iubești cu adevărat pe cel bolnav, trebuie să faci tot ce îți stă în puteri ca să-l ajuți...

Dar dacă pacientul însuși vrea asta?

Atunci m-aș pune în locul lui. Trebuie să vorbim față în față. I-aș spune: AȘă nu crezi că ești doar o rămășiță nefolositoare, un parazit... nu! Dimpotrivă, ai prilejul să arăți câtă valoare poate avea suferința. Este o misiune.μ Este important ca

oamenii să înțeleagă că o persoană cu dizabilități nu este o persoană nefolositoare.

Ai descoperit asta deodată?

Nu, nu! Asta ar fi fost manualul despre care vorbeam mai devreme... La 15 ani, nu-mi trecuse prin cap nici măcar unul din răspunsurile acestea. Sunt gânduri care s-au limpezit de-a lungul anilor și acum văd totul clar... dar mi-a luat mai mult de 20 de ani! Joaquín Romero de acum nu are nimic în comun cu cel din vremea respectivă. Dacă preferi, este mai radical... dar cu o inimă care nu mai încapă în piept...

Ce i-ai spune lui Dumnezeu, când ajungi în Rai?

I-aș spune ȐmulțumescȐ și i-aș da o sărutare. Mulțumiri și o sărutare, pentru viața pe care mi-a dat-o. Pe lângă asta, n-aș fi vrut o altfel de viață; vreau ceea ce a vrut El pentru

mine. Dacă aș purta pălărie, mi-aș scoate-o, ca să-L salut. Aș cădea în genunchi, pentru că atunci aș putea face asta, și i-aș spune: "Incredibil. A fost nemaipomenit."

"Mundo Cristiano" - Jaume Figueras i Vaello

---

pdf | document generat automat din
<https://opusdei.org/ro-ro/article/joaquim-romero-o-persoana-cu-dizabilitati-nu-este-inutila/> (20.04.2025)